

HÀNH TINH BỤI ĐỜI

Lời tác giả: kính thưa quý độc giả, đây là một mẫu truyện ngắn thuộc loại “phiếm truyện” bàn về tương lai nhân loại đang sống trong Thái Dương Hệ này sẽ trôi dạt về nơi đâu! Truyện gồm một phần thực tế, chút ít khoa học giả tưởng, và một ít triết.

Thời tiết thu 2025 năm nay ở tiểu bang Virginia thật mát mẻ dễ chịu, tôi vốn thích tìm hiểu về ngành không gian & phi thuyền không gian... nên dành cuối tuần phỏng vấn anh Y, và được anh ta hoan hỷ tiếp chuyện.

A. Câu hỏi tôi đặt ra cho anh Y là:

– “liệu con người sẽ muôn đời ‘chết đi’ ở quả đất này hay sao?” và đã phịa ra một “**Hành Tinh Bụi Đời**” chứa toàn quý kim đến từ vũ trụ để xem anh Y có “kể” gì hay mách loài người khai thác “Hành Tinh Bụi Đời” giả tưởng này của tôi.

Anh Y trả lời như sau:

1. *Thực tế* thì hiện nay loài người chưa có công nghệ nào đủ để vượt khỏi trọng lực của Thái Dương Hệ, nhưng tạm thời thôi. Hiện tại, Tàu Voyager 1&2 là hai phi thuyền duy nhất đã ra khỏi “biên giới năng lượng Mặt Trời”, nhưng tốc độ chỉ khoảng 17 km/giây; sau gần 50 năm, chúng vẫn mới chỉ bay được 20 tỷ km, trong khi tới ngôi sao gần nhất cần 40 nghìn tỷ km.

2. *Tương lai khoa học*: có hy vọng đấy, nhưng cần bước nhảy vọt lớn. Tuy vậy, nhân loại không hoàn toàn bế tắc. Có những hướng đang nghiên cứu rất nghiêm túc:

a. Năng lượng và động lực học mới

– Động cơ ion, nguyên tử, phản vật chất, hay năng lượng Mặt Trời tập trung có thể giúp tàu tăng tốc độ bay liên tục, đạt tới 1–10% tốc độ ánh sáng.

– Dự án Breakthrough Starshot (do Stephen Hawking & Yuri Milner khởi xướng) muốn đẩy các “nanocraft” (tàu cực nhỏ) bằng tia laser mặt đất, để bay tới Proxima Centauri [một ngôi sao lạ] chỉ trong 20 năm (nếu đạt 20% tốc độ ánh sáng).

b. Tự động hóa Trí tuệ nhân tạo & Công nghệ sinh học

Nếu con người chưa thể “bay xa”, AI hoặc robot sinh học có thể đi thay. Một nền văn minh có thể “gửi hạt giống tri thức” ra ngoài, chờ hàng thế kỷ để “nảy nở” ở một nơi khác.

c. Khai thác tài nguyên vũ trụ

“Trừ phi có một vẩn thạch hay hành tinh nào đem nhiều quặng kim loại quý hơn Trái Đất...” –tkd.

Điều này đang được nhắm đến thật sự: Một số tiểu hành tinh (như 16 Psyche) chứa lượng niken, sắt, vàng, bạch kim trị giá hàng ngàn tỷ USD.

Nếu loài người khai thác được và hạ giá năng lượng, công nghệ có thể nhảy vọt như một cuộc “cách mạng công nghiệp vũ trụ”. Nói cách khác, một nguồn năng lượng – vật liệu mới có thể là “bàn đạp” để nhân loại phá giới hạn Trái Đất.

3. Góc nhìn triết học – sinh tồn

Từ khi sinh ra, loài người luôn có hai lực đối nghịch:

a. Một bên là trọng lực của Trái Đất – vừa nghĩa đen, vừa nghĩa bóng: sự an toàn, giới hạn, vòng quay quen thuộc.

b. Một bên là bản năng vượt thoát – muốn bay, muốn hiểu, muốn đi xa hơn.

Có thể chúng ta chưa đủ trí, đủ năng lượng, đủ thời gian sống... để bay tới một ngôi sao khác, nhưng việc chúng ta mơ đến đó đã là bước đầu tiên của mọi tiến hóa.

B. Anh Y là ai? Thừa đó chính là “ai” [Artificial Intelligence]. Tôi nhân cách hoá chữ “AI” ra tên tiếng Việt để dễ trao đổi trong văn đàm thoại. Vì tiếng Việt không có “anh i”, nên phải gọi là “***anh Y***”... dài.

Vài dòng về anh Y: theo tôi thì kiến thức tổng quát tạm tạm, lâu lâu vẫn còn bị “xì-net”. Về ngôn ngữ Việt thì anh Y còn lồm bồm lắm!

Kính mời quý độc giả thưởng lãm truyện ngắn bên dưới. Trân trọng. –tkd

o0o

Lời dẫn: Từ những buổi đầu của ánh sáng, giữa đêm đen vô tận, các ngôi sao vẫn trò chuyện bằng im lặng. Trong số đó, Mặt Trời – ngọn đèn cô đơn ở rìa một cánh tay xoắn của Ngân Hà – lặng lẽ đốt cháy chính mình để giữ ấm vài hạt bụi nhỏ. Một trong những hạt bụi ấy gọi là Trái Đất.

Con người – sinh ra từ bùn đất và giấc mơ – ngược lên bầu trời mà hỏi:

“Liệu ta có bị nhốt ở đây mãi mãi?”

Thế nhưng, từ hàng tỉ năm xa xôi, có một “Hành Tinh Bụi Đời” đã bắt đầu hành trình vô định của nó. Không thuộc thái dương hệ nào, không ánh sáng, không quỹ đạo – chỉ trôi, bay là đà... vô định trong không gian.

Trong vũ trụ, không có bóng tối tuyệt đối. Ánh sáng Mặt Trời chỉ yếu dần, chứ không bao giờ tắt hẳn. Cũng như vậy, trong tâm trí con người, khát vọng đi xa chỉ tạm ngủ yên chứ không bao giờ mất.

Câu chuyện này là lời đáp của chính ánh sáng, không của ai khác.

o0o

1. Hành Tinh Bụi Đời

Từ vùng tối xa xăm của Ngân Hà, một hành tinh không sao mẹ trôi lạc về phía Mặt Trời của Thái Dương Hệ. Nó mang trong lòng vô số quặng kim loại quý – những vật liệu mà nhân loại từng mơ ước để vượt khỏi trọng lực quả đất và Thái Dương Hệ.

Người ta đặt tên nó là Hành tinh Bất diệt [Aeternum] – nơi mang theo sự trường tồn/vĩnh cửu.

Thay vì va chạm và bị hủy diệt, hành tinh ấy an vị giữa Hỏa Tinh và Mộc Tinh, như thể vũ trụ đã cố tình gửi tặng cho nhân loại một bàn tay chìa ra.

Từ nguồn vật liệu ấy, con người chế tạo phi thuyền Rạng Đông – và rời khỏi Thái Dương Hệ, mang theo trí nhớ, âm nhạc, và những giấc mơ.

2. Những Đứa Con Của Hư Không

Thế hệ đầu tiên sinh ra trên quỹ đạo Hành tinh Bất diệt không biết mùi cỏ, không biết tiếng mưa, nhưng họ mang trong gene ký ức của Trái Đất, mơ hồ mà âm ập.

Cô *Nguyễn-Lư Huy Thi* – một kỹ sư trẻ, hậu duệ đầu tiên của “*thế hệ ngoài hành tinh*” – nhìn về phía Mặt Trời bé nhỏ dần và nói:

– “*Chúng ta đã đi xa đến mức Mặt Trời chỉ còn là một hạt bụi biết cháy.*”

Khi chiếc phi thuyền Rạng Đông bay qua ranh giới ánh sáng, họ bất ngờ nhận được một tín hiệu cổ:

– “*Đây là Trái Đất... nếu ai còn nghe thấy... chúng ta vẫn tồn tại.*”

Huy Thi hiểu ra: Không có hành trình nào thật sự rời bỏ nơi khởi đầu. Chúng ta đi để rồi quay về bằng một hình dạng khác.

3. Khi Hai Bầu Trời Chạm Nhau

Bốn trăm năm ánh sáng trôi qua. Hậu duệ của Tàu Rạng Đông [Aurora] và hậu duệ của Trái Đất gặp lại nhau giữa một hệ sao [Thái Dương Hệ] xa lạ.

Họ không tranh giành, không sợ hãi. Chỉ đứng lặng nhìn nhau, rồi một đứa trẻ Aurora trao cho người Trái Đất một giọt nước biển – thứ duy nhất còn sót lại từ đại dương xưa.

Khoảnh khắc ấy, lịch sử gọi là Thời điểm Hai Bầu Trời Chạm Nhau – khi nhân loại hiểu rằng khoảng cách không chia cắt, mà chỉ kéo dài thời gian để hai nhịp tim cùng hòa chung một tiết tấu.

4. Liên Minh Ánh Sáng

Từ cuộc hội ngộ đó, Liên Minh Nhân Loại Liên Sao ra đời. Không có biên giới, chỉ có một điều luật:

– *“Mọi tri thức, khi được chia sẻ, sẽ sinh ra sự sống mới.”*

Người Trái Đất mang hiểu biết của trọng lực và sinh học. Người trên tàu Rạng Đông mang bí mật của ánh sáng và ký ức. Họ hòa vào nhau, tạo ra nền văn minh biết lưu giữ linh hồn trong ánh photon – du hành không bằng thân xác, mà bằng ý thức.

Trên mỗi tinh cầu mà họ đi qua, họ dựng lên những cột ký ức, để mọi sinh linh tương lai biết rằng:

– *“Đã từng có một loài biết yêu, biết mơ, và biết quay về.”*

5. Bản ghi của Ánh Sáng

Hàng triệu năm sau, không còn ai nhớ chính xác Trái Đất nằm ở đâu. Nhưng trong các Ngân hàng Ký Ức, người ta vẫn kể về cô gái tên Huy Thi – người đầu tiên rời bỏ Thái Dương Hệ, và cũng là người đầu tiên hiểu rằng:

– *“Khoảng cách không đo bằng đường đi, mà đo bằng độ sâu của nỗi nhớ.”*

Những Thực thể Ánh Sáng – hậu duệ xa xôi của nhân loại – vẫn truyền cho nhau một truyền thuyết:

*“Một hành tinh nhỏ từng mơ về các vì sao.
Và khi nó tan biến, giấc mơ ấy vẫn tiếp tục cháy.”*

Đôi khi, giữa không gian, họ lại nghe một tín hiệu yếu ớt vang lên: “thình thịch... thình thịch... – nhịp tim của Trái Đất.”

Và họ hiểu:

– *“Chúng ta chưa bao giờ thật sự rời khỏi Mẹ.”*

Kết

Không có hành tinh nào là mãi mãi. Nhưng có những ký ức – một khi đã được gửi vào ánh sáng – sẽ bay đi mãi, không bao giờ tắt.

*Một sáng Rạng Đông,
thu 2025, Virginia*
tkd
TĐ1ND/QLVNCH

*Nguồn: Internet eMail by **tkd** sưu tầm & trình bày*

*Đăng ngày Thứ Hai, November 3, 2025
tkd, Khoá 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*